

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “สภาพและแนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำแนกตามสภาพทั่วไปของอาจารย์ 2) ศึกษาเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนกับสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และ 4) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 98.31 ของแบบสอบถามที่แจกไป ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน คือ การวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถามและการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ การสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งผลการวิจัย มีดังนี้

สรุปผลการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยเชิงปริมาณตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

1. สถานภาพทั่วไปของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 233 คน ส่วนใหญ่สังกัดคณะวิทยาการจัดการ คิดเป็นร้อยละ 39.91 มีการศึกษาสูงสุด ระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 78.97 มีตำแหน่งทางวิชาการในปัจจุบันเป็นอาจารย์ คิดเป็นร้อยละ 78.54 มีระยะเวลาปฏิบัติงานสอนในระดับอุดมศึกษา อยู่ในช่วง 5 – 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 36.05 มีประสบการณ์การทำวิจัยในชั้นเรียน โดยเคยทำวิจัย คิดเป็นร้อยละ 78.54 มีจำนวนเรื่องที่ทำวิจัยจำนวน 2 – 4 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 62.30 สถานภาพการทำวิจัยส่วนใหญ่ทำคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 51.91 และมีลักษณะหน้าที่รับผิดชอบ โดยเป็นผู้ร่วมโครงการ คิดเป็นร้อยละ 42.05

2. สภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีระดับปฏิบัติการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56 เมื่อ

พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อันดับแรก คือ ด้านกระบวนการวิจัย รองลงมาคือ ด้านบริหารจัดการ และด้านการเสริมแรงตามลำดับ โดยมีรายละเอียดแต่ละด้าน ดังนี้

1) **ด้านกระบวนการวิจัย** ในภาพรวมมีระดับปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.63 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อันดับแรกมี 2 ข้อ คือ มีเป้าหมายในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน พัฒนานวัตกรรมและองค์ความรู้ของอาจารย์ และทำวิจัยควบคู่กับการเรียนการสอน รองลงมา คือ กำหนดขอบเขตการทำวิจัยในชั้นเรียนที่สอดคล้องกับปัญหา อันดับสุดท้ายคือ นำเสนอผลการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อเผยแพร่ไปยังกลุ่มต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) **ด้านบริหารจัดการ** ในภาพรวมมีระดับปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อันดับแรก คือ ใช้งบประมาณส่วนตัวในการทำวิจัยในชั้นเรียน รองลงมาคือ จัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ นวัตกรรมใช้ในการดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียน และใช้ฐานข้อมูลอื่น ๆ เพื่อศึกษาทฤษฎี แนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัยในชั้นเรียน อันดับสุดท้าย คือ ดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียนภาคเรียนละ 1 เรื่อง

3) **ด้านการเสริมแรง** ในภาพรวมมีระดับปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อันดับแรกคือ มหาวิทยาลัยฯ สนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งของภาระงาน รองลงมาคือ คณะฯ กำหนดให้การทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาความดีความชอบ และมหาวิทยาลัยฯ กำหนดนโยบายเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการทำวิจัยในชั้นเรียนอย่างชัดเจน อันดับสุดท้ายคือ มหาวิทยาลัยฯ ลดภาระงานสอนของอาจารย์ที่ทำวิจัยในชั้นเรียน

3. การเปรียบเทียบสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำแนกตามสภาพทั่วไปของอาจารย์

สมมติฐานที่ 1 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพทั่วไปต่างกัน มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่สังกัดคณะต่างกัน มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่สังกัดคณะต่างกัน มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้านพบว่า ด้านกระบวนการวิจัย แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านการบริหารจัดการและด้านการเสริมแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมมติฐานที่ 1.2 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีระยะเวลาปฏิบัติงานต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีประสบการณ์ทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีประสบการณ์ทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมไม่แตกต่างกันเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีประสบการณ์ทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านกระบวนการวิจัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการบริหารจัดการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการเสริมแรงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีจำนวนเรื่องที่เคยทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีจำนวนเรื่องที่เคยทำ (เฉพาะกลุ่มที่เคยทำ) ต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.7 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีสถานภาพการทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพการทำวิจัยต่างก็มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบรายด้าน พบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพการทำวิจัยต่างก็มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านการเสริมแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านกระบวนการวิจัยและด้านการบริหารจัดการไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.8 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพการทำวิจัยเป็นกลุ่มต่างก็มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพการทำวิจัยเป็นกลุ่มต่างก็มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 เจตคติต่อการวิจัยกับสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความสัมพันธ์กัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เจตคติต่อการวิจัยกับสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อให้ได้แนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต คณะผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้ดังนี้

การพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ควรมีกรอบแนวทางพัฒนาได้ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการวิจัย ด้านการบริหารจัดการ และด้านการเสริมแรง โดยจัดให้มีการดำเนินการในแต่ละด้านตามลำดับ คือ

1. ด้านกระบวนการวิจัย มหาวิทยาลัยควรมีการดำเนินการดังนี้

1.1 กระบวนการพัฒนาการวิจัยในชั้นเรียน สามารถดำเนินการได้ 4 แนวทาง

- 1) การกำหนดประเด็นปัญหาในการวิจัยในชั้นเรียน
- 2) การให้ความรู้
- 3) การจัดระบบพี่เลี้ยง
- 4) การจัดระบบติดตาม

1.2 การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน โดยอาจารย์สามารถเขียนรายงานได้

ทั้งรูปแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ

1.3 การเผยแพร่และการนำเสนอผลการวิจัยในชั้นเรียน สามารถดำเนินการได้

5 แนวทาง

- 1) การจัดประชุมวิชาการ
- 2) การเผยแพร่ทางวารสารวิชาการ
- 3) การรวมเล่มผลงานวิจัยฯ
- 4) การนำกระบวนการจัดการความรู้มาใช้อย่างบูรณาการ
- 5) การจัดหน่วยงานกลางด้านการเผยแพร่

2. ด้านการบริหารจัดการ อาจารย์และมหาวิทยาลัยควรมีการดำเนินการดังนี้

2.1 กำหนดนโยบายด้านระยะเวลาการทำวิจัยในชั้นเรียน สามารถดำเนินการได้ 3 แนวทาง

- 1) มหาวิทยาลัยกำหนดนโยบายที่ชัดเจน
- 2) กำหนดนโยบายที่มีความยืดหยุ่นด้านระยะเวลา
- 3) มีการส่งเสริมนโยบายปฏิบัติการทำวิจัยในชั้นเรียนที่เป็นมาตรฐานกลาง

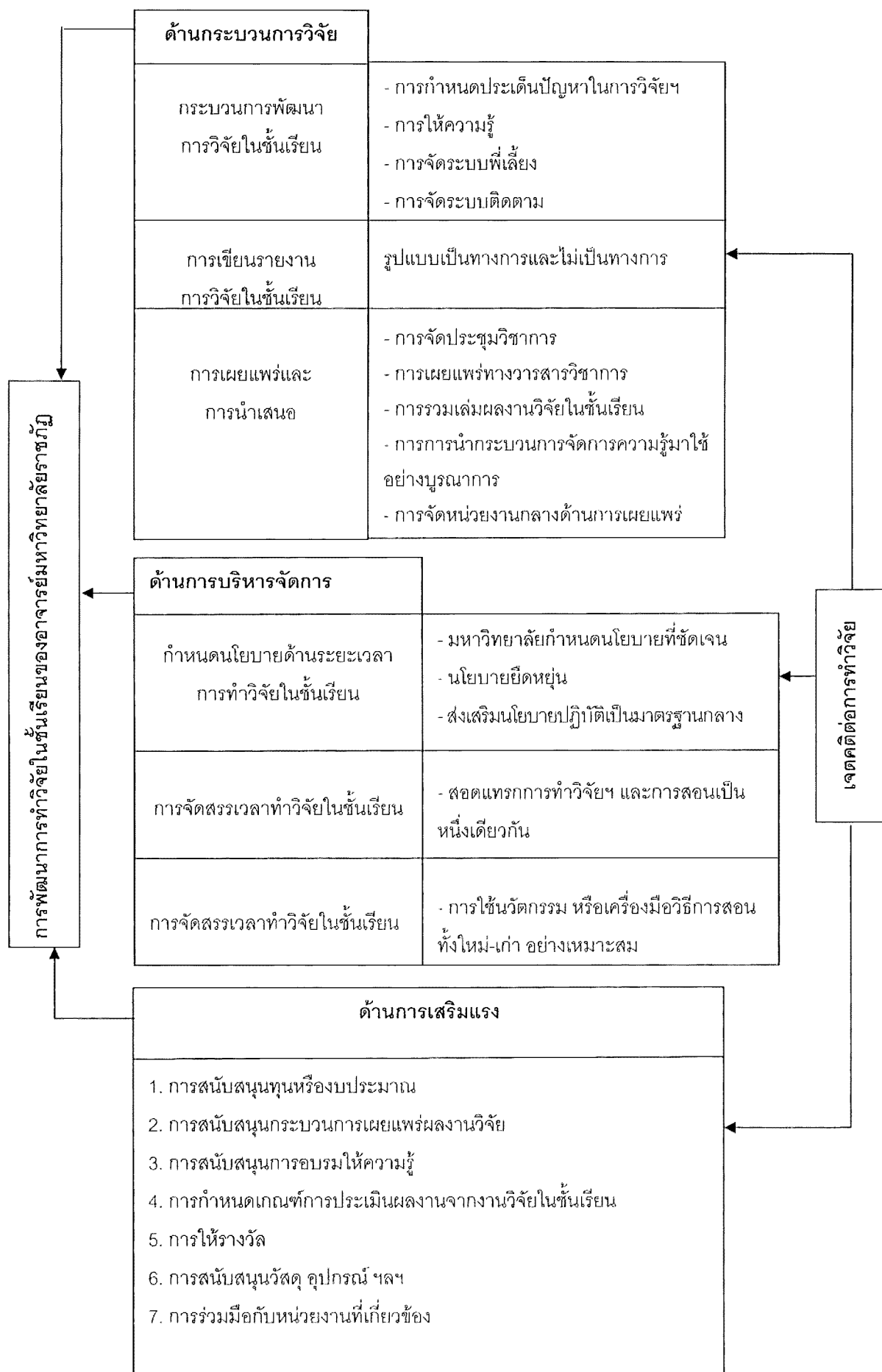
2.2 การจัดสรรเวลาทำวิจัยในชั้นเรียน โดยอาจารย์ควรมีการสอดแทรกการทำวิจัยในชั้นเรียนและการสอนเป็นหนึ่งเดียวกัน

2.3 การนำนวัตกรรมมาใช้สำหรับการวิจัยในชั้นเรียนอย่างเหมาะสม กล่าวคือ มีการใช้นวัตกรรม หรือเครื่องมือวิธีการสอนทั้งใหม่-เก่า อย่างเหมาะสมกับหัวข้อหรือประเด็นการวิจัยในชั้นเรียน

3. ด้านการเสริมแรง มหาวิทยาลัยควรมีการดำเนินการดังนี้

1. การสนับสนุนทุนหรืองบประมาณ
2. การสนับสนุนกระบวนการเผยแพร่ผลงานวิจัย
3. การสนับสนุนการอบรมให้ความรู้
4. การกำหนดเกณฑ์การประเมินผลงานจากงานวิจัยในชั้นเรียน
5. การให้รางวัล
6. การสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ ฯ
7. การร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จากการอภิปรายผลข้างต้น คณะผู้ดำเนินการวิจัยจึงขอสรุปแนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตตามขั้นตอน ดังแผนภาพดังนี้

แผนภาพที่ 5 แนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา สภาพและแนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนดุสิต คณะผู้วิจัยนำผลการวิจัยมาอภิปรายผล ดังนี้

1. สภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อันดับแรกคือด้านกระบวนการวิจัย รองลงมาคือด้านบริหารจัดการ และด้านการเสริมแรงเป็นอันดับสุดท้าย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ รัตนะ บัวสนธ์ (2543, หน้า 1) ได้กล่าวว่าการวิจัยในชั้นเรียนว่าเป็นการแก้ไขปัญหาและ/หรือพัฒนางานที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยอาศัยกระบวนการวิจัยในการดำเนินงาน ทั้งนี้โดยมีเป้าหมายสำคัญอยู่ที่การเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาในแต่ละระดับ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ สุวัฒนา สุวรรณเขตนิกม (2545) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การวิจัยในชั้นเรียน คือกระบวนการแสวงหาความรู้อันเป็นความจริงที่เชื่อถือได้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนในบริบทของชั้นเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อลงกรณ์ คุสอน (2550) ที่ได้ศึกษาเรื่องกระบวนการทำวิจัยในชั้นเรียนในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคายเขต 3 ผลการวิจัย พบว่า สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองคายเขต 3 มีระดับการปฏิบัติกระบวนการวิจัยในชั้นเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนในแต่ละด้านผลเป็นดังนี้

1) ด้านกระบวนการวิจัย อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านกระบวนการวิจัยโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทุกข้อมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยมีระดับการปฏิบัติสูงสุดอันดับแรก 2 ข้อ คือ อาจารย์ทำวิจัยควบคู่กับการเรียนการสอนและมีเป้าหมายในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน พัฒนานวัตกรรมและองค์ความรู้ของอาจารย์ ทั้งนี้เนื่องจากเป็นภาระหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนที่ไม่ใช่แต่ทำหน้าที่ในการสอนเท่านั้น อาจารย์ต้องมีเป้าหมายที่จะพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนให้บรรลุสู่เป้าหมายสูงสุด คือ ให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสุด ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องมีเป้าหมายในอันที่จะมุ่งแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน อันเป็นการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ สุวิมล ว่องวานิช (2544, หน้า 12) ที่ได้กล่าวถึงเป้าหมายสำคัญของการวิจัยในชั้นเรียนว่า “ขณะที่กิจกรรมการเรียนการ

สอนกำลังดำเนินอยู่ก็ต้องมีการวิจัยเพื่อแสวงหาวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน และทำการปรับปรุงแก้ไขพัฒนาผู้เรียนควบคู่กันไป กิจกรรมการเรียนการสอน การวิจัยพัฒนาจึงเกิดขึ้นในการปฏิบัติงานพร้อมกันในการทำงานปกติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณา เเด่นขจรเกียรติ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของครูประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ชุดตัวแปรอิสระทั้งหมด 19 ตัวสามารถอธิบายความแปรปรวนของความพึงพอใจในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของครูได้ร้อยละ 58.00 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .762 ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่มีนัยสำคัญและมีค่าเป็นบวกมี 3 ตัวแปร หนึ่งในสามตัวแปร คือ ความต้องการพัฒนาการเรียนการสอน (.340)

2) ด้านการบริหารจัดการ อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนด้านบริหารจัดการโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีการปฏิบัติการปฏิบัติทุกข้ออยู่ในระดับมาก ยกเว้น 2 ข้อที่มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ การจัดสรรเวลาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียนได้เหมาะสมและดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียนภาคเรียนละ 1 เรื่อง โดยมีระดับการปฏิบัติสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ ใช้งบประมาณส่วนตัวในการทำวิจัยในชั้นเรียน ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นนโยบายของมหาวิทยาลัยกำหนดให้อาจารย์ทุกคนต้องทำวิจัยในชั้นเรียนควบคู่กับการเรียนการสอน (คู่มือการปฏิบัติงานจัดการเรียนการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2552 หน้า 15) จึงเป็นภาระหน้าที่ปกติของอาจารย์ที่ต้องทำวิจัยในชั้นเรียนเช่นเดียวกับที่ต้องทำแผนการสอนในทุกรายวิชาที่ทำการสอน ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนทุกคนจึงต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายดังกล่าวเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิสัยพรณ์ เสรีวัฒน์ (2544) ที่ได้ศึกษาเรื่องการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูแกนนำกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่า ด้านงบประมาณนั้นครูแกนนำส่วนมากใช้ทุนส่วนตัวในการทำวิจัยในชั้นเรียน ส่วนการจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ นวัตกรรมใช้ในการดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียนมีระดับการปฏิบัติอยู่ในอันดับสอง แสดงว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ นวัตกรรมใช้ในการดำเนินการทำวิจัยในชั้นเรียน สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีระบบสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน โดยให้มีการจัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้รวมทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยเพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน

3) ด้านการเสริมแรง อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียน ด้านการสร้างแรง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็น

รายชื่อพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยฯ กำหนดให้การทำวิจัยในชั้นเรียน เป็นส่วนหนึ่งของภาระงาน ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุตามปรัชญาหลักและเจตนารมณ์ของแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2552 – 2559 (<http://www.moe.go.th/websm/2010/jan/003.html>) 3 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมดุลเพื่อเป็นหลักของการพัฒนา 2) เพื่อสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมคุณธรรม ภูมิปัญญาและการเรียนรู้ 3) เพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อมของสังคมเพื่อเป็นฐานในการพัฒนาคน และสร้างสังคมคุณธรรม ภูมิปัญญาและการเรียนรู้ โดยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างองค์ความรู้นวัตกรรมและทรัพย์สินทางปัญญา พัฒนาระบบบริหารจัดการความรู้และสร้างกลไกการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ฉบับปรับปรุงแก้ไข ครั้งที่ 2 ที่ได้ให้ความสำคัญกับการนำวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน โดยกำหนดให้สถานศึกษาส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2552 หน้า 10) อันดับรองลงมา คือ คณะฯ กำหนดให้การทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาความดีความชอบ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการเสริมแรงให้กับอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีความมุ่งมั่นทำวิจัยในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับคำกล่าวของ วินัย เพชรช่วย (2551) กล่าวถึง ทฤษฎีการเสริมแรงว่า เป็นทฤษฎีที่เน้นการกำหนดให้บุคคลต้องกระทำในสิ่งที่เราต้องการให้เขากระทำ เป็นทฤษฎีการจูงใจที่พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ของ B.F Skinner มีหลักสำคัญว่า เราสามารถควบคุมพฤติกรรมของคนได้ โดยวิธีการให้รางวัลหรือวิธีการเสริมแรง สอดคล้องกับงาน วิจัยของ เคนเนท (Kenneth, 2006) ได้ทำ การศึกษาเรื่องการพัฒนาครูนักวิจัยในโรงเรียนมัธยมตอนปลายของรัฐเพนซิลวาเนียตอนเหนือ ผลการวิจัยพบว่า มีบทสรุปเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูทั้งหมด 6 ข้อใหญ่ โดยสรุปข้อที่ 3 คือ การสนับสนุนและให้ความร่วมมือจากฝ่ายบริหารมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความพยายามทำวิจัยของครู และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อลงกรณ์ เกิดเนตร (2551) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง ความต้องการสนับสนุนการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 2 ผลการวิจัยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต้องการสนับสนุนด้านผู้บริหารเป็นอันดับแรก

2. เจตคติต่อการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีเจตคติต่อการวิจัยในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อันดับแรกคือการทำวิจัยเป็นงานที่ต้องมีความมุ่งมั่นตั้งใจ และทุ่มเททั้งกำลังกายและกำลังใจ ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบ

ของเจตคติ ตามแนวคิดของ สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2542, หน้า 64 – 65) และปราณี ทองคำ (2539, หน้า 147) ที่กล่าวว่า ความคิดความเข้าใจนี้เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้หรือความเชื่อ ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในประสบการณ์ต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมอันเป็นเรื่องของปัญหาในระดับที่สูงขึ้น เนื่องจากการทำวิจัยนั้นเป็นงานที่ผู้ทำจะต้องมีความตั้งใจและมุ่งมั่นในการทำอย่างต่อเนื่อง งานจึงจะสำเร็จตามเป้าหมาย ส่วนอันดับรองลงมา คือ ผลการวิจัยนำไปปรับปรุงการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการวิจัยทำให้มีการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการวิจัยเกี่ยวข้องกับทั้งตัวผู้เรียน ผู้สอนและผู้จัดการศึกษาทุกระดับจึงจะทำให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาที่แท้จริง โดยให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบและยั่งยืน โดยนำเอากระบวนการวิจัยไปพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง ส่วนครูผู้สอนในฐานะนักการสอน นักพัฒนาหลักสูตรและนักวิจัยทำการวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการวิจัย เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้ การหาความรู้ หรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ของการเรียนการสอนในชั้นเรียน (แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาศึกษา ระยะที่ 9, พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, พ.ศ. 2542 ฉบับปรับปรุงแก้ไข (ครั้งที่) พ.ศ. 2545 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนของสุวิมล ว่องวานิช (2551 หน้า 21) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นการวิจัยที่ทำโดยครูผู้สอนในชั้นเรียน เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และนำผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนหรือส่งเสริมพัฒนา การเรียนรู้ของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันทีและสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของตนเองให้ทั้งตนเองและกลุ่มเพื่อนร่วมงานในโรงเรียนได้มีโอกาสวิพากษ์ อภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในแนวทางที่ได้ปฏิบัติและผลที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ทั้งครูและนักเรียน

3. การเปรียบเทียบสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จำแนกตามสภาพทั่วไปของอาจารย์

สมมติฐานที่ 1 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพทั่วไปต่างกัน มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่สังกัดคณะต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่สังกัดคณะต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้านพบว่า ด้านกระบวนการวิจัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านบริหารจัดการและด้านเสริมแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีคณะวิชา 5 คณะ

ประกอบด้วยคณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งใน 5 คณะวิชานี้มีคณะครุศาสตร์เป็นคณะที่ต้องจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครูโดยตรง ซึ่งผู้เรียนที่ศึกษาในคณะนี้ต้องได้ศึกษาวิธีวิจัยด้านการศึกษาศึกษาทุกคน ดังนั้นอาจารย์ที่ทำการสอนในคณะครุศาสตร์ส่วนใหญ่แล้วต้องเป็นผู้ที่มีคุณวุฒิทางด้านการศึกษาก่อน จึงสามารถทำงานวิจัยในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดีซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา กองคำ (2541) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาสภาพการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยทางด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง พบว่า ครูส่วนมากมีการเรียนรู้เกี่ยวกับการวิจัยจากการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยมาแล้ว

สมมติฐานที่ 1.2 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่างกันมีสภาพการวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะนโยบายของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตนั้นได้กำหนดให้การทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นภาระงานของอาจารย์ที่ต้องทำควบคู่ไปพร้อม ๆ กับการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่กำหนดให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มีความรอบรู้และใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2546 หน้า 10) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิสัยพรณ์ เสรีวัฒน์ (2544) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การวิจัยในชั้นเรียนของครูแกนนำกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนในเรื่องต่อไปนี้ คือ ส่งเสริมให้ครูผู้สอนมีการวิจัยในชั้นเรียนอย่างกว้างขวางมากที่สุด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญชู นาคโต (2545) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาสภาพและความต้องการในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูมัธยมศึกษา จังหวัดสุโขทัย ผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความต้องการในการทำวิจัยในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะเป็นหน้าที่ของอาจารย์ทุกคนที่ปฏิบัติหน้าที่ในการสอนไม่ว่าอาจารย์ผู้นั้นจะมีตำแหน่งทางวิชาการระดับใดก็ตามจะต้องทำวิจัยในชั้นเรียนควบคู่กับการเรียนการสอนทั้งนี้เพราะการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นกระบวนการแก้ปัญหาที่

เกิดขึ้นในชั้นเรียน แล้วนำผลการวิจัยไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิทยา ใจวิถี (ม.ป.ป.) ที่ได้กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการวิจัยที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนกับการเรียนการสอนเพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาการเรียนการสอน โดยเป็นการทำวิจัยควบคู่ไปกับการเรียนการสอน คือ สอนไปวิจัยไป แล้วนำผลการวิจัยไปแก้ปัญหาในชั้นเรียน และทำการเผยแพร่ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่น

สมมติฐานที่ 1.4 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีระยะเวลาปฏิบัติงานต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีระยะเวลาปฏิบัติงานต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตทุกคนที่ต้องทำหน้าที่ในการสอนต้องทำวิจัยในชั้นเรียน ไม่ว่าจะมีความระยะเวลาปฏิบัติงานในการทำหน้าที่เป็นอาจารย์ผู้สอนเท่าใดก็ตาม ต้องทำวิจัยในชั้นเรียนทุกคน เนื่องจากงานวิจัยในชั้นเรียนเป็นงานวิจัยขนาดเล็กใช้เวลาไม่นานคือเฉพาะในแต่ละภาคเรียนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุวิมล ว่องวานิช (2551) ที่ได้กล่าวถึงลักษณะของการวิจัยในชั้นเรียนว่า งานวิจัยของครูควรเป็นงานวิจัยขนาดเล็ก ในแต่ละภาคเรียนหรือภาคการศึกษา กระบวนการวิจัยของครูต้องเป็นอย่างง่าย ๆ สามารถใช้ข้อมูลที่มีอยู่ในห้องเรียนมาใช้ในการค้นหาคำตอบ

สมมติฐานที่ 1.5 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีประสบการณ์ทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีประสบการณ์ทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจารย์ที่มีความรู้ทางด้านการวิจัยก็สามารถทำวิจัยในชั้นเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิทยา ใจวิถี (ม.ป.ป. หน้า 2) ที่ได้กล่าวถึงหลักการทำวิจัยในชั้นเรียนที่กล่าวโดยสรุปว่า เป็นกระบวนการแก้ปัญหาแบบมีส่วนร่วมระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนอย่างเป็นระบบเพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนเฉพาะชั้นเรียนนั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Zuber-Skernitt, O. (1996) ที่กล่าวว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นกระบวนการที่มีขั้นตอนการทำงานเป็นวงจรต่อเนื่อง 4 ขั้นตอน คือ 1) การวางแผนกลยุทธ์ 2) การปฏิบัติ (นำแผนไปปฏิบัติ) 3) การสังเกต (โดยมีการประเมินตนเอง) และ 4) การสะท้อนผลเชิงวิพากษ์จากตนเองและเพื่อนร่วมงาน และสอดคล้องกับแนวคิดของ Charles (2002) ที่กล่าวว่าวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน คือ รูปแบบการวิจัยโดยครูที่มีการแก้ปัญหาโดยทั่วไปให้กับผู้เรียน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พิทยา แสงสว่าง (2545) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัญหาและความต้องการการวิจัยในชั้นเรียนตามทัศนะของข้าราชการครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดเลย ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบปัญหา

และความต้องการการวิจัยในชั้นเรียนของข้าราชการครู จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า ข้าราชการครูมีปัญหาและความต้องการไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่เคยทำวิจัย ต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีจำนวนเรื่องที่เคยทำ (เฉพาะกลุ่มที่เคยทำ) ต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่เคยทำวิจัยในชั้นเรียนไม่ว่าจะทำวิจัยจำนวนกี่เรื่อง คือ จำนวนมากหรือน้อยก็ตามย่อมมีสภาพในการทำวิจัยในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน เนื่องจากก่อนที่จะทำวิจัยในชั้นเรียนจะต้องทำการศึกษาด้วยการเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อหาความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน หรือปรึกษาจากครู พี่เลี้ยง เพื่อคอยให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหาในการทำวิจัย ดังนั้น เมื่อมีความรู้ความเข้าใจดีแล้ว จึงสามารถทำวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการปฏิบัติงาน การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ข้อหนึ่งคือ มหาวิทยาลัยให้การส่งเสริมและสนับสนุนอาจารย์ให้มีการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน โดยมีการจัดอบรมการทำวิจัยในชั้นเรียนและมีการกำหนดมาตรการให้อาจารย์ทำวิจัยในชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ โกศล โสขาว (2546) ที่ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาครูเรื่องการทำวิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพังงา ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ได้รับการพัฒนามีความรู้ความเข้าใจเรื่องการทำวิจัยในชั้นเรียนก่อนและหลังการอบรมเชิงปฏิบัติการ และการศึกษาเอกสารด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการพัฒนาอยู่ในระดับมากกว่าก่อนการพัฒนาอยู่ในระดับปรับปรุงไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.7 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่มีสภาพการทำวิจัยต่างกันมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมแตกต่างกัน เนื่องด้วยการทำวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่ทำคนเดียวกับทำเป็นกลุ่มนั้นแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะการทำวิจัยในชั้นเรียนจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนก็ต่อเมื่อครูผู้สอนที่ต่างคนต่างก็ทำวิจัยในชั้นเรียนของตนแล้วนำผลการวิจัยของตนมาร่วมวิพากษ์ อภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันเพื่อให้ได้แนวทางการปฏิบัติที่ดีที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Johnson, C.S. และ Kromann-Kelly ที่กล่าวว่า การวิจัยปฏิบัติการหมายถึง การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และค่าความหมาย โดยมีแผนงานกำหนดและแลกเปลี่ยนผลกับเพื่อนร่วมวิชาชีพ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ฟิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2543) ที่ได้กล่าวถึงข้อจำกัดของการวิจัยในชั้น

เรียนว่า การวิจัยในชั้นเรียนนั้นไม่ควรทำวิจัยคนเดียว แต่ควรแสวงหาความร่วมมือจากคณะครูในโรงเรียน ผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ นักเรียน ผู้ปกครองและชุมชน หรือเป็นการวิจัยทั้งโรงเรียน

สมมติฐานที่ 1.8 อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพการทำวิจัยเป็นกลุ่มต่างกัมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนแตกต่างกัน ผลการวิจัย พบว่า อาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตที่มีสถานภาพการทำวิจัยเป็นกลุ่มต่างกัมีสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากการทำวิจัยเป็นกลุ่มจะต้องประกอบไปด้วยหัวหน้าโครงการและผู้ร่วมวิจัย ซึ่งทุกคนต้องร่วมกันทำงานในลักษณะเป็นทีม และมีความเข้าใจในกระบวนการวิจัยเป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Zuber-Skerritt, O. (1996) ที่กล่าวว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นกระบวนการที่มีขั้นตอนการทำงานเป็นวงจรต่อเนื่อง 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวางแผนกลยุทธ์ 2) การปฏิบัติ (นำแผนไปปฏิบัติ) 3) การสังเกต (โดยมีการประเมินตนเอง) และ 4) การสะท้อนผลเชิงวิพากษ์จากตนเองและเพื่อนร่วมงาน ในผลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1-3 จากนั้นมีการทำงานในวงจรรอบที่ 2 โดยมีการปรับแผนการทำงาน แล้วนำไปปฏิบัติทำการสังเกตผลที่เกิดขึ้นและสะท้อนผลเพื่อปรับปรุงต่อไป

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการวิจัยกับสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สมมติฐานที่ 2 เจตคติต่อการวิจัยกับสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตมีความสัมพันธ์กัน ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการวิจัยกับสภาพการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับองค์ประกอบของเจตคติ ตามแนวคิดของ สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2545) ที่กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบด้านความคิดความเข้าใจ (Cognitive Component) ความคิด ความเข้าใจนี้จะเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้หรือความเชื่อซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในประสบการณ์ต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อมอันเป็นเรื่องของปัญหาในระดับที่สูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากการทำวิจัยไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยในระดับใดล้วนแล้วแต่มีกระบวนการของการวิจัยที่เหมือนกันคือต้องเริ่มตั้งแต่รู้ปัญหา นำปัญหามาวิเคราะห์ เพื่อศึกษาวิธีการแก้ปัญหา โดยการใช้เครื่องมือหรือตำแหน่งวิธีการที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลมาวิเคราะห์ แล้วจึงสรุปและอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล สุดท้ายคือ นำผลการวิจัยไปใช้ตามวัตถุประสงค์ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ รัตนะ บัวสนธิ (2543) ที่กล่าวว่า การวิจัยในชั้นเรียนเป็นการแก้ไขปัญหาและพัฒนางานที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยอาศัยกระบวนการวิจัยในการดำเนินงาน ทั้งนี้ โดยมีเป้าหมายสำคัญอยู่ที่การเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร การศึกษาแต่ละระดับ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ

แนวคิดของ Cameron-Jones, M (1983) ที่กล่าวว่า การวิจัยปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่ทำโดยผู้ปฏิบัติการสอน (practitioner = ครู) โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและทำความเข้าใจในวิชาชีพของตนเอง ถือว่าเป็นวิธีการสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาวิชาชีพครู โดยเฉพาะในวิชาและหลักสูตรสำหรับครูประจำการ

ในส่วนของแนวทางการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต คณะผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยมาอภิปรายผล ซึ่งควรมีกรอบแนวทางการพัฒนาใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกระบวนการวิจัย ด้านการบริหารจัดการ และด้านการเสริมแรง โดยจัดให้มีการดำเนินการตามลำดับ คือ

1. ด้านกระบวนการวิจัย อาจารย์และมหาวิทยาลัยควรมีการดำเนินการดังนี้

1.1 กระบวนการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียน

1) การกำหนดประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอนได้อย่าง

ถูกต้อง เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญ สนใจและสังเกตปัญหาหรือพฤติกรรมของนักศึกษาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งเป็นความสามารถของอาจารย์ทั้งนี้เนื่องจากการกำหนดประเด็นปัญหาแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนเข้าใจสภาพที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอน และเพื่อจะได้หาวิธีการหรือนวัตกรรมมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหา ปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้นได้อย่างมีคุณภาพ

2) การให้ความรู้แก่อาจารย์ที่ทำวิจัยในชั้นเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการการวิจัยในชั้นเรียนมีการพัฒนา เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ได้แก่ ปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน เทคนิควิธีการสอน นวัตกรรม สถิติวิเคราะห์ข้อมูล องค์ความรู้ต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นการให้ความรู้แก่อาจารย์ที่ทำวิจัยในชั้นเรียนจึงเป็นการช่วยให้อาจารย์ได้มีความรู้ที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและนำมาใช้ในกระบวนการวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการให้ความรู้นั้นสามารถปฏิบัติได้หลากหลายรูปแบบ เช่น การจัดอบรม การสัมมนาทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การจัดทำเอกสารคู่มือหรือแนวทางปฏิบัติ การจัดที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำปรึกษา เป็นต้น

3) การจัดระบบพี่เลี้ยง เป็นการช่วยให้อาจารย์ที่ริเริ่มทำวิจัยในชั้นเรียนหรือมีประสบการณ์ในการทำวิจัยในชั้นเรียนได้มีผู้ให้คำแนะนำ ปรึกษาอย่างถูกต้อง ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ช่วยให้อาจารย์เกิดการเรียนรู้อย่างถูกต้อง และการจัดระบบพี่เลี้ยงควรมีการดำเนินการในระดับคณะ ตลอดจนดำเนินการอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

4) การจัดระบบติดตามกระบวนการวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์ เนื่องจากระบบติดตามเป็นระบบซึ่งเสมือนเป็นการตรวจสอบให้อาจารย์ได้มีการเรียนรู้จากกระบวนการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาตัวอาจารย์เอง การจัดระบบติดตามจึงควรมีแนวทางที่สอดคล้องกันทั้งมหาวิทยาลัย หรือมอบหมายให้คณะเป็นผู้ดูแลให้สอดคล้องกับนโยบายมหาวิทยาลัย และเป็นระบบที่ไม่เข้มงวดจนเกินไปแต่เป็นระบบที่มีความยืดหยุ่นและมีการสะท้อนกลับไปยังอาจารย์เพื่อการพัฒนาและปรับปรุงผลงานวิจัยในชั้นเรียนครั้งต่อไป

1.2 การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียน

1) การเขียนรายงานการวิจัยรูปแบบเป็นทางการ เป็นการเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนอย่างเต็มรูปแบบ คือ นิยมให้มี 5- 6 บท มีลักษณะเช่นเดียวกับการวิจัยประเภทองค์ความรู้หรือการทำวิทยานิพนธ์ คือแบ่งเป็นบท และเชิงวิชาการ

2) การเขียนรายงานการวิจัยรูปแบบไม่เป็นทางการ เป็นการเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนตั้งแต่ 1 แผ่นขึ้นไป ลักษณะของบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารลักษณะรายงานการวิจัยแบบสรุปหรือทำเป็นฉบับซึ่งมีการสรุปที่มากกว่าบทคัดย่อ

อย่างไรก็ตาม การเขียนรายงานการวิจัยในชั้นเรียนสามารถเขียนได้หลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับหัวข้อ ประเด็นปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนอยากรู้และแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการนวัตกรรมใด มหาวิทยาลัยควรกำหนดนโยบาย ความคาดหวังที่ชัดเจนถึงความต้องที่จะพัฒนาอาจารย์ให้ทำวิจัยในชั้นเรียนด้วยรูปแบบการเขียนรายงานลักษณะใดหรือให้น้ำหนักของการพัฒนาว่าควรอยู่ในระดับใด

1.3 การเผยแพร่และการนำเสนอผลการวิจัยในชั้นเรียน มีกรอบแนวทางพัฒนาดังนี้

1) การจัดประชุม (Conference/Meeting) มหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้มีการจัดการประชุม ซึ่งสามารถจัดการประชุมได้ทั้งในระดับคณะ ระดับมหาวิทยาลัย และระดับชาติ

2) การเผยแพร่ทางวารสารทางวิชาการ คณะและมหาวิทยาลัยควรสนับสนุนให้มีผลงานวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์ให้ได้รับการตีพิมพ์เพื่อเผยแพร่ทั้งในวารสารวิชาการภายในประเทศและต่างประเทศ

3) การรวมเล่มหรือการจัดทำวารสารวิชาการของคณะหรือมหาวิทยาลัย ในการจัดทำวารสารทางวิชาการระดับคณะหรือมหาวิทยาลัยนั้น ถือเป็นวิธีการที่ง่ายและสะดวก เป็นการเอื้อต่อการเผยแพร่และนำเสนอผลงานวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์ในคณะ

4) การนำกระบวนการจัดการความรู้มาใช้อย่างบูรณาการ ในระดับนโยบาย

ต้องมีการนำกระบวนการจัดการความรู้มาใช้อย่างเป็นรูปธรรม โดยมหาวิทยาลัยต้องมีความจริงจังกับการดำเนินการ ไม่ใช่เป็นเพียงนโยบาย ต้องจัดเวทีให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

5) การจัดหน่วยงานกลางรับผิดชอบดูแลเรื่องการเผยแพร่และนำเสนองานวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์

2. ด้านการบริหารจัดการ

2.1 นโยบายด้านระยะเวลาการทำวิจัยในชั้นเรียน มีกรอบแนวทางพัฒนา ดังนี้

1) มหาวิทยาลัยควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องระยะเวลาการทำวิจัยในชั้นเรียนว่า ควรให้อาจารย์มีการทำวิจัยในชั้นเรียนจำนวนกี่เรื่องต่อปีการศึกษา และเปิดโอกาสให้อาจารย์ได้มีอิสระในการทำวิจัยในชั้นเรียนในแต่ละรายวิชา

2) มหาวิทยาลัยควรกำหนดนโยบายที่มีความยืดหยุ่นเรื่องระยะเวลาการทำวิจัยในชั้นเรียน ความยืดหยุ่นเรื่องระยะเวลาการส่ง อาจพิจารณาจากหัวข้อ หรือประเด็นการวิจัย ความลึกของงานวิจัยและความซับซ้อนของกระบวนการวิจัยที่อาจารย์แต่ละท่านดำเนินการ

3) การส่งเสริมนโยบายปฏิบัติ ต้องมีการสนับสนุนเรื่องการจัดสรรเวลาในการจัดการเรียนการสอนแก่อาจารย์ นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยควรมีเกณฑ์ รูปแบบมาตรฐานในการปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานกลาง หรือกำหนดรูปแบบวิธีการหรือ "Template" ให้แก่อาจารย์เพื่อให้มีแนวทางปฏิบัติการทำวิจัยในชั้นเรียนที่ง่าย สอดคล้องในแนวทางเดียวกัน

4) การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของอาจารย์ในสถาบันการศึกษาอย่างเคร่งครัด เป็นการเน้นย้ำให้อาจารย์ทุกคนปฏิบัติและตระหนักถึงการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนควบคู่การวิจัยในชั้นเรียน

2.2 การจัดสรรเวลาการทำวิจัยในชั้นเรียน มีกรอบแนวทางพัฒนาดังนี้

1) การสอดแทรกการทำวิจัยในชั้นเรียนเข้าไปในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นหนึ่งเดียว เนื่องจากการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยถือว่างานสอนและการวิจัยเป็นเรื่องเดียวกันที่อาจารย์ผู้สอนจำเป็นต้องตระหนักถึงและถือเป็นผู้มีบทบาทหน้าที่สำคัญ

2.3 การนำนวัตกรรมมาใช้สำหรับการวิจัยในชั้นเรียน มีกรอบแนวทางพัฒนาดังนี้

1) การเลือกใช้นวัตกรรมหรือเครื่องมือวิธีการสอนอย่างเหมาะสม ขึ้นอยู่กับ

หัวข้อหรือประเด็นที่เป็นปัญหาหรือต้องการค้นพบอาจเป็นเครื่องมือวิธีการสอนแบบเดิมหรือเก่าที่เคยใช้ได้ผลและเหมาะสมกับประเด็นหรือหัวข้อวิจัยในชั้นเรียนที่อาจารย์ต้องการศึกษา

2) การใช้นวัตกรรมหรือเครื่องมือวิธีการสอนใหม่ เป็นการนำนวัตกรรม หรือเครื่องมือวิธีการสอนใหม่มาใช้ในกระบวนการวิจัยในชั้นเรียน เพื่อให้ได้คำตอบหรือการแก้ไขปัญหาในการวิจัย เป็นการแสดงถึงระดับของการวิจัยที่มีคุณค่า ก็จำเป็นต้องใช้นวัตกรรมหรือเครื่องมือวิธีการสอนใหม่

3. ด้านการเสริมแรง มีกรอบแนวทางการพัฒนาดังนี้

3.1 การสนับสนุนจัดสรรทุนหรือเงินงบประมาณ มหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญและดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมในการจัดสรรทุนหรืองบประมาณในการทำวิจัยในชั้นเรียนที่มีคุณภาพ มีการใช้นวัตกรรม งานวิจัยที่เป็นต้นแบบ เป็นขวัญกำลังใจแก่อาจารย์

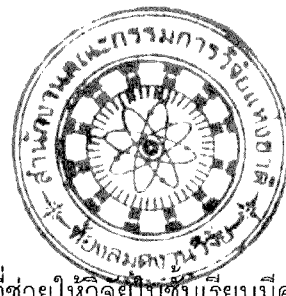
3.2 การสนับสนุนกระบวนการเผยแพร่ผลงานวิจัยในชั้นเรียน สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ เช่น การจัดทำวารสารวิชาการ การวิจัยของคณะ มหาวิทยาลัยจัดสัมมนาวิชาการระดับชาติ โดยมีหน่วยงานหลักรับผิดชอบดูแล เช่น สำนักส่งเสริมวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ การจัดทำฐานข้อมูลวิจัยในชั้นเรียน โดยศูนย์คอมพิวเตอร์และสำนักวิทยบริการ เป็นต้น การเผยแพร่ลักษณะต่างๆ ช่วยให้ผลงานวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์ได้รับการยอมรับ ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และช่วยให้มีการพัฒนาผลงานให้มีคุณภาพมากขึ้น

3.3 การสนับสนุนการจัดอบรม สัมมนา แก่อาจารย์ที่ทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อให้ความรู้อย่างต่อเนื่องอันนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน สามารถดำเนินการได้หลายลักษณะ ได้แก่ การสนับสนุนให้มีผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษาให้คำปรึกษา แนะนำแก่อาจารย์ และการจัดศูนย์พัฒนาด้านการวิจัยหรือจัดทำเป็นคลินิกด้านการวิจัย เป็นต้น

3.4 กำหนดเกณฑ์การประเมินผลงานของบุคลากรสายวิชาการจากงานวิจัยในชั้นเรียน โดยการพิจารณาความดีความชอบ มีกระบวนการกระบวนการเลื่อนขั้น โดยมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีนโยบายเป็นเอกภาพและมีการนำการประเมินมาเป็นระบบเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ

3.5 การให้รางวัล สำหรับการให้รางวัลนั้นอาจจะทำได้ทั้งรางวัลที่เป็นตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน

3.6 การสนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ในการทำวิจัยในชั้นเรียน ที่จำเป็นต่อการวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งรวมถึงโปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูล และฐานข้อมูลการวิจัย โดย

เฉพาะโปรแกรมสำเร็จรูปและฐานข้อมูล ถือเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้วิจัยในชั้นเรียนมีคุณภาพเชิงวิชาการมากขึ้น

3.7 การร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สำหรับการเสริมแรงเพื่อให้เกิดการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์ จำเป็นต้องขอความร่วมมือ การประสานงานหรือขอความอนุเคราะห์สนับสนุนจากหน่วยงานที่มีศักยภาพด้านการวิจัย เช่น สถาบันวิจัย ศูนย์คอมพิวเตอร์ สวนดุสิตโพล ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรม วิเทศสัมพันธ์ และสำนักส่งเสริมวิชาการ เป็นต้น การได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ยังเป็นการส่งเสริมให้อาจารย์ได้พัฒนากระบวนการวิจัยในชั้นเรียนแล้วยังให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความตื่นตัวในการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนามหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง สภาพและแนวทางการพัฒนาทำวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณในขั้นตอนแรก คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1) ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อให้การวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คณะผู้วิจัยขอเสนอแนะใน 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านกระบวนการวิจัย มหาวิทยาลัยควรมีการจัดอบรมรูปแบบของงานวิจัยในชั้นเรียน ทฤษฎีการสอนในแบบต่าง ๆ การใช้สถิติใหม่ ๆ ตลอดจนกระบวนการทำวิจัยในชั้นเรียนอย่างต่อเนื่อง และควรให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านการวิจัยร่วมกัน หรือเปิดเวทีแลกเปลี่ยนและนำเสนองานวิจัยในชั้นเรียนในระหว่างครูผู้สอน

2. ด้านบริหารจัดการ มหาวิทยาลัยควรมีกระบวนการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ เช่น มีหน่วยงานดูแล ให้บริการแนะนำ ปฐกษจากผู้เชี่ยวชาญ ควรมีพี่เลี้ยงที่ปรึกษาในการทำวิจัยในชั้นเรียน

3. ด้านการเสริมแรง มหาวิทยาลัยควรให้การสนับสนุนทุกด้านในการทำวิจัยในชั้นเรียน ส่งเสริมสร้างขวัญกำลังใจ แรงจูงใจ โดยควรจัดให้มีงบประมาณสนับสนุน เช่น เงินรางวัล ค่าตอบแทน ค่าใช้จ่ายตามจริง ควรจัดให้มีสถานที่อุปกรณ์สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

4. มหาวิทยาลัยควรส่งเสริมให้การสนับสนุนด้านต่าง ๆ ให้กับอาจารย์เพื่อเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน อันนำไปสู่การพัฒนาผลงานด้านการวิจัย

2) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำผลวิจัยในครั้งนี้ไปพัฒนากระบวนการวิจัยในชั้นเรียนอย่างเป็นรูปธรรม และควรมีการศึกษาประเมินผลการพัฒนากระบวนการวิจัย
2. ควรมีการศึกษาปัจจัยการเสริมแรงในการพัฒนาการทำวิจัยในชั้นเรียน